

[Morten Lange.]

uden at Fællesskaberne samtidig får betydelig indflydelse på styringsmekanismerne i de enkelte lande, og det vil være hykleri, hvis nogen vil påstå, at det er kun en ganske lille reform, som vi skal være glade ved, fordi den sikrer vores valutastabilitet. Valutaers stabilitet kan kun sikres, hvis den underliggende økonomiske politik i de enkelte lande sikrer den; og hvis det bliver et fællesskabsansvar, bliver derigennem vores suverænitet med hensyn til at dirigere vores egen økonomiske politik naturligvis tilsvarende nedsat.

Der er ingen tvivl om, at integrationen vil drives langt videre end det, regeringen har ladet forstå, og det, markedsministeren bragte hjem som det glade budskab fra Bruxelles, dengang han havde deltaget i et møde, hvor der var nogle, der nikkede.

Det er efter min opfattelse ganske klart, at den økonomiske og monetære union kræver en budgetharmonisering. Det er muligt, at en budgetharmonisering i første omgang ikke vil komme til at ske ved et bindende påbud, men det er lige så klart, at de påbud, der vil komme i henhold til art. 105-109 i Romtraktaten med de dertil hørende forhandlinger og konferencer og konsultationer, vil blive lagt frem for det danske folketing med en sådan bindende kraft, at vi simpelt hen bliver nødt til at indstille os på, at det at handle i modstrid med dem vil være at torpedere den økonomiske og monetære union og dermed sætte os uden for Fællesskaberne.

Jeg anser dette for at være fuldstændig grundlæggende væsentligt, for det er dér, vi kan regne med, at der fra Fællesskabernes side vil blive sat spørgsmålstejn ved højden af vort budget til uddannelsesformål og vort budget til sociale formål — naturligvis ikke for at blande sig i vores uddannelse eller i vores sociale spørgsmål, nej da, men simpelt hen under hensyn til en justering af budgetterne. Det er dog så fromt, men det er den slags, der virker. De virkelige indgreb i vores lovgivning sker naturligvis, hvis vi tvinges til at harmonisere vores budgetter spe-

cielt på de områder, hvor vi synes, at en særlig stor indsats er nødvendig.

Vi bliver nødt til at tage meget nøje fat på: hvor ligger i det hele taget grænsen for vores suverænitetsafgivelse? Hvad er det for områder, som Fællesskaberne vil inddrage i deres virkefelt? De allerede trufne vedtagelser giver i realiteten et meget klart fingerpeg i retning af, hvor langt hele denne indflydelse fra kommandostillingen i Bruxelles vil strække sig. De allerede trufne vedtagelser dækker naturligvis erhvervslivet. Det under ingen, for det er da klart, at det er en økonomisk aftale, vi træffer. Men vores erhvervsmæssige lovgivning strækker sig langt uden for handelsministeriets snævert afgrænsede felter, den strækker sig i virkeligheden igennem en lang række af vore ministerier, og hvor ligger så grænsen for, hvad der er under Romtraktaten? Ja, det er meget svært at specificere. Men vi kan da se, at inden for erhvervslivet kommer så interessante ting som færdselslov og apotekerlov, og andre ting kunne nævnes.

Jeg ville meget gerne, om markedsministeren her i dag blot nogenlunde kunne præcisere suverænitetsafgivelsens omfang, for efter de oplysninger, vi nu har, er der bogstavelig talt ikke nogen begrænsning i, hvad Romunionens fuldmagter kan strækkes til i lovgivningsmæssig henseende, til forordninger, til direktiver osv., som vil kunne binde Danmark.

Det er i hvert fald helt klart på trods af, at vi har fået gentagne forsikringer om det modsatte, at skattelovgivningen er inddraget. Det drejer sig om selskabsskatten, det drejer sig om momsen, og det drejer sig om punktafgifter i kraft af toldbestemmelserne. Der er ikke skygge af tvivl om, at disse væsentlige skatteeområder ligger inden for Romtraktatens virkefelt i et sådant omfang, at vi må regne med, at dansk lovgivning må blive påvirket ved sådanne beslutninger, som må blive taget andetsteds.

Det ville da f. eks. være rart at få at vide i dag rent konkret, hvorledes de danske punktafgifter vil udvikle sig, når 3 dages